

Николай Лилиев

По тъмните загрижени
ланити...

ПО ТЪМНИТЕ загрижени ланити
пробягват строги бръчки, те разсичат
опожареното сърце на две.

Чии са тия сълзи, що потичат
по бледното лице, и кой зове
като дете пред буря беззащитен?

Обезумял кой вдига към стената,
отсреща в огледалото, десница
и пада с окървавено чело!

Като настърхнала зловеща птица
повява с вледеняващо крило
в заглъхналия дом дрезгавината.

И вечерта се свежда, скръбна вечер,
като саван над белите надежди,
осиротели в моята душа!

Да заглуша гласа на вси премежди,
напусто огледалото троша,
напусто роня безсърдечни речи.

КРАЙ

© 1922 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7773>]